

Voorwoord

‘Ieder mens is uniek, elke tumor ook.’ Deze zin op de muur in de centrale hal van het Antoni van Leeuwenhoek in Amsterdam beslaat een wand van zeker vier bij vijf meter. Blauwe achtergrond, rode en roze letters. Het is een heftige tekst, zeker wanneer je in behoorlijk labiele toestand voor het eerst het ziekenhuis binnenloopt en het woord ‘tumor’ nog niet heel erg thuishoort in je dagelijkse vocabulaire. Inmiddels ben ik er kind aan huis, dronk ik er drie strippenkaarten cappuccino weg en weet ik waar ik de minst bezochte, lees: meest frisse, wc kan vinden.

Ieder mens is uniek, elke tumor ook. Als geen ander begrijp ik nu de betekenis van deze woorden. Geen enkele kanker is vergelijkbaar, ook borstkanker niet. Iedere tumor is uniek, borstkankertumoren dus ook.

Mijn verhaal is dat van een ongehoorde mazzelaar.

Dit boek was er eigenlijk voordat ik er erg in had. Vanaf het eerste bezoek aan de huisarts tot aan de dag dat de

oncoloog mij beter verklaarde met het bericht dat verdere behandeling niet nodig was, schreef ik alles op. Soms dagelijks, soms weer een week niet. Soms was ik zo uit het lood geslagen dat ik de woorden niet vond, maar gedurende het proces werd het schrijven steeds vaker een remedie voor me.

Ik schreef op wat ik meemaakte, wat ik zag, waar ik tegenaan liep. Wat me zorgen baarde, waar ik door van slag raakte. Waar ik van opknapte, waar ik om kon lachen. Ik beschreef de vele apparaten waar ik tussen, onder- en bovenop lag. Ik deed verslag van mijn gesprekken met chirurgen, oncologen, laboranten, radiologen, (medisch) verpleegkundigen. En van die met mijn gezin, mijn vrienden en vriendinnen. Ik deelde mijn angsten, huilbuien, woedeaanvallen en paniek. Mijn jacht naar relativering, mijn behoefte normaal te zijn, mijn pogingen te doen alsof er helemaal niks aan de hand was. Mijn manier van omgaan met de sloper die kanker heet.

Iedere tumor is uniek, iedere patiënt ook. Dit is daarom geen handboek voor borstkankerpatiënten. Het is ook geen zelfhulpboek. Het is niet meer dan een verslag van een honderd dagen durende rit in een rollercoaster. Een lichtvoetig verslag ook. Want ik was dan wel ziek, ik heb me nooit echt ziek gevoeld. Ik ben die grote geluksvogel die de diagnose borstkanker kreeg, maar er, zoals mijn chirurg het omschreef, doorheen fietste.

En ook daarom schreef ik dit boek. Want de diagnose borstkanker betekent niet in alle gevallen maandenlange ziekmakende chemo's of langdurige ziekenhuisopnames.

Eén op de vijf vrouwen, weet ik inmiddels, maakt eenzelfde soort traject door als ik. Voor hen schreef ik dit boek ook. Een operatie, een maand lang dagelijks radiotherapie, géén complicaties en draaglijke bijwerkingen. Borstkanker *light*.

‘Mag ik het een tijdelijk ongemak noemen, deze lichte variant van borstkanker?’ vroeg ik oncologisch chirurg Emiel Rutgers toen ik hem voor dit boek interviewde. ‘Ja,’ antwoordde hij stellig, ‘dat mag zeker. En nee, daar doe je dit soort gevallen niet mee tekort. Ik denk zelfs dat het heel goed is om er zo relativerend mee om te gaan.’

Voor de vrouwen die veel zieker werden dan ik of dat nu zijn: zie dit boek niet als kwetsend of als een poging borstkanker te bagatelliseren. Dat is het allerminst. Want ieder mens is uniek, en iedere tumor ook.

En route

Daar zit ik dan. In de Thalys. Met de hele crew van het magazine *LINDA*. En met Linda zelf. We zijn *en route* voor een interview en fotoshoot met de Franse zanger Julien Clerc. Naar Parijs.

Alweer. Vorig weekend was ik er ook. Ook voor *LINDA*. Zonder Linda. Ik was alleen en op m'n allerbest. Wist ik veel. De zon scheen, het was vierentwintig graden terwijl het al ver in oktober was. Dus deed ik alles lopend, want ik wilde niets missen. Kilometers liep ik dwars door de stad naar de Moulin Rouge om daar vijf danseressen te interviewen. De volgende dag liep ik hard. Langs de Seine en door de tuinen van het Louvre. 's Avonds ging ik uit eten met een vriend die in Parijs woont en daarna gingen we samen naar de late show van de Moulin. Een uur cancan inclusief een dikke fles champagne van het huis. Een heerlijke avond. Met de Uber terug naar hotel The Hoxton. Tollend in bed. *Quelle vie*. De volgende ochtend vroeg uit de veren. Weer uren lopen. Lunchen, shoppen,

wijn drinken in de late middagzon langs de Seine bij Maison Maison. 's Avonds eten in het restaurant waar ik al at toen ik vierentwintig was, *moules et frites* bij Veau-deville in het tweede. En 's morgens opnieuw tien kilometer rennen. Hardlopen door de lege straten van Parijs. Over een leeg parcours. Het parcours van de 10km de Paris die over een uur van start gaat. Rennen door een lege Rue de Rivoli. En na de lunch rozig, met de trein, schommelend door het landschap, weer naar huis. Gelukkig en heel tevreden.

En nu, een week later, is alles anders. Ik probeer volstrekt normaal te doen, want pas dinsdag is er zekerheid. Parkeer het tot dinsdag, zegt de wijze, want altijd relativerende vriend. Parkeer het tot dinsdag, er verandert nu toch niks tot die dag, zegt de bevriende arts. Googel nou maar niet, je weet nu toch niks, zeggen ze thuis. Dus doe ik gewoon de dingen die ik moet doen. En ga dus met Linda en haar crew terug naar Parijs voor dat interview met Julien Clerc. Ik leef door. Behalve 's nachts. Dan lig ik wakker. Dan pieker ik. Dan zijn die verstandige stemmen nergens te bekennen en gaat het met me aan de haal. Een kapotte borst. Als het meezit alleen maar een kapotte borst. Of misschien is het erger en zit het ook al ergens anders. In mijn lymfeklieren, in mijn longen, in mijn kop. Ziekmakende chemo's. Een kale kop en een Brigitte Bardot-pruik.

Kanker. Je verzint het niet.